

dette vilde være et stærkt Indgreb i private Rettigheder, som jeg ikke troer, at Thinget vilde kunne fride til, hvis man her vilde tillade, at Debitor uden engang at spørge Creditorerne, uden saameget som at erhverve deres Samtykke paa en løs Declaration, uden videre kunde gaae over i en anden Brandforsikkring. Det ærede Medlem vil maaskee svare mig, at en saadan Forening er fuldt saafikker, som den almindelige Brandforsikkring for Landet, men der er dog maaskee et Punkt, hvori der kunde være en væsentlig Forskjel, og det er med Hensyn til den Garanti, de Forholdsregler, som fordres, for at Vedkommende igjen kunne komme ud af Forsikringen. Det kunde nemlig være, at selv om Justitsministeren i andre Reininger havde fundet en saadan Forenings Statuter fuldkommen betryggende, ja endog saa betryggende, at han ikke havde Noget imod at lade Amyndiges Midler indestaae i Eiendommene, som vare forsikrede i den, kunde en saadan Forening være langt mindre scrupuleus med at tillade Interessenterne at slippe ud igjen, og man kunde da see den Beshynderlighed og Uregelmæssighed, at man for at komme ud af den almindelige Brandforsikkring blot behøvede at melde sig ind i den nye Forening, og at vedkommende Creditor snart derefter stod med et Pant, som ikke var forsikret. — Det Spørgsmaal, der ligger til Grund for Forslaget under Nr. 2 b., er efter mit Skjøn tilstrækkeligt uddebatteret ved den i förrige Møde stedfundne Forhandling, og jeg skal derfor ikke opholde det ærede Thing dermed. — Det Samme gjælder ogsaa med Hensyn til Forslaget under Nr. 2 c.; ialfald vil Vedtagelsen af det efter Udvalgets Mening i ligesaa høi Grad være en Kræntelse af de Rettigheder, som de private Creditorer have erhvervet ligeoverfor vedkommende Interessent. Jeg kan derfor paa Udvalgets Vegne ikke tilraade det høie Thing at stemme for noget af de af Medlemmer udenfor Udvalget stillede Forslag.

Winther: Den ærede Ordfører maa have misforstaaet mig, thi vel er der et Par Medlemmer af Udvalget, som ere Repræsentanter for den almindelige Brandforsikkring; men jeg har ikke sigtet til dem, da jeg talte om Functionairerne i Foreningen. Jeg har derimod meent Branddirecteurerne, og jeg maa virkelig bede den ærede Ordfører om ikke at underlægge mig nogen Antydning om, at jeg skulde have meent, at Udvalget skulde ville lægge Hindringer i veien; det er aldrig faldet mig ind. — Naar den ærede Ordfører har meent, at det skulde være i sin Orden at komme med smaa Antydninger om, at mit Blik forud skulde være noget forblændet paa Grund af min Stilling til en Brandforsikringsforening, maa jeg bemærke, at dette er en Feiltagelse af den ærede Ordfører, men jeg skal sige ham, hvorledes Sagen hænger sammen. Jeg har lige siden 1853 forsøgt paa at bekæmpe de Ubilligheder, som fandtes i den gamle Forening, og det glæder mig, at jeg har bidraget Mit til, at der nu er kommet en bedre Tingenes Orden igang, end der var dengang. Naar jeg har stillet mig et Formaal, bliver jeg ikke træt; jeg forsægter, hvad jeg anseer for det Rigtige, til det Yderste; jeg bliver aldrig træt, men naar jeg troer, at der endnu ikke er opnaaet alle de Friheder, som bør findes i saadanne Sager, vedbliver jeg at kæmpe derfor, og det troer jeg, jeg kan gjøre, uden at man behøver at underlægge det andre Bevæggrunde. Jeg skulde troe, at Enhver her i Thinget maatte have Lov til at kæmpe for, hvad han anseer for rigtigt, uden at man strax behøver at komme med den Insinuation, at det væsentligt skeer paa Grund af, at han indtager den eller den Stilling. Vor høitærede Formand pleier ogsaa at antyde, at man her ganske maa see bort fra den Stilling, Folk ellers indtage, og det er f. Ex. flere Gange skeet, at Formanden har sagt til mig, at jeg ikke burde have gjort opmærksom paa, at vore Miinistre vare Jordegodeiere. Saaledes troer jeg ogsaa, at Formanden maaskee vilde have